

Зрада

В маленькому магазинчику, що сховався у затишному кутку закритого комплексу, утворилася не звична для нього черга покупців. Каса безперестанку озвучувала свою власну азбуку Морзе: вода газована – біп, вода негазована – біп, вода дитяча, дві пляшки – біп-біп, щось дрібне – біп-біп-біп, хліб висівковий – біп, йогурт – біп, сирок – біп, і ще багато всього, на що касир навіть не дивиться, а лише наповнює простір магазину одним звуком – біп-біп-біп.

- Це все? – зненацька для всіх оточуючих запитала касир.
- Ще сигарет.
- Яких?
- Крайні зліва, верхній ряд.
- Оці? – касир дістала пачку.
- Так. – Покупець підняв банківську картку, - Карткою! - Проводьте.

Новий звук – піп – звук друкування чека. Два великих пакети в руках і двері доводиться відчиняти плечем. На телефон прийшло повідомлення, двері вдарили по нозі, хлопчик на самокаті мало не в'їхав в один із пакетів. Не зважаючи на все це, покупець дійшов до найближчої лавочки і поставив на неї пакети. Хлопчик на самокаті, немов коршун, їздив навколо, вибираючи момент для нового удару. Не зважаючи на нього і забувши про правило не курити при дітях, знайшов в пакеті пачку сигарет, швидко розкрив і запалив сигарету. Сигарета допомогла заспокоїтися, скоріше як плацебо, ніж ліки, але допомогла. Далі настала черга телефону, котрий намагався привернути свою увагу протягом всього шляху додому. Реклама таксі – видалив, не читаючи, кілька листів з роботи – не відкриваючи залишив на завтра і

дійшов до листа вже відкритого раніше, але знову його відкрив.

- В даній економічній ситуації ми підіймаємо вашу оплату праці на п'ять відсотків, - прочитав в голос і після секунди роздумів додав: - Це мені зараз дуже допоможе в моїй економічній ситуації.

Поклавши телефон на лавку і сівши поряд з ним, докурив сигарету, дивлячись на свої кросівки з великою свіжою царапиною від дверей. Спокій знову порушив телефон і рука сама потягнулася за ним. «Витрата 1 750 гривень. Баланс – 25 070 грн», прочитавши, рука сама замахнулася, щоб кинути телефон прямо в коршуна на самокаті, але стримався. І, натомість, поклавши телефон знову на лавку, запалив наступну сигарету і повернувся до розглядання своїх кросівок.

- Ігор, ти що заснув? – запитав невисокий чоловік з великим пакетом сміття в лівій руці, а праву протягуючи для привітання.
- Привіт, Толік! – Ігор потис руку, - На прогулянку вийшов?
- Та де там, - дістав з кишені сигарети, - Після вчорашнього дружина образилася і в честь цього затіяла генеральне прибирання, а сама поїхала фарбувати нігті.
- І тепер ти сам завершуєш прибирання?
- Ну завершую – це гучно сказано, я тільки почав, - Толік дістав сигарету, а пакет зі сміттям ногою підсунув під лавку, - Але хочеться вже закінчити.
- Тобі запальничку? – запитав Ігор, протягуючи свою запальничку.
- О, да, давай! – підкурив і сховав чужу запальничку в свою кишеню, - Я вчора десь свою загубив.
- То може мою повернеш?

- Вибач, - поклав запальничку поряд з Ігорем на лавку, - А ти як після вчорашнього? А то в мене ні запальнички, ні грошей. Голова вранці розпухла немов надувна кулька, та ще й дружина образилася.
- А чому образилася?
- Та я прийшов в стані медузи, тихенько і зовсім бездумно. Я навіть кінець застілля не пам'ятаю. А ти як після вчорашнього?
- Та я нормально, ми допили пляшку і я пішов додому. – Ігор запалив чергову сигарету, - Мої вже спали, я просто ліг спати, а вночі мене не будили чи може я так міцно спав, що не могли розбудити... - Ну хоч виспався?
- Та ніби виспався, я сьогодні прокинувся майже о сьомій ранку, а це на рівні повноцінного сну.
- Щастить тобі,- Толік похлопав Ігоря по плечу, - я в перший рік майже не спав.
Дружина постійно просила їй допомогти, а тобі, бачиш, пощастило.
- Напевно пощастило. – Ігор підвівся, - Пора мені йти до своїх красунь, бо я тільки з роботи приїхав.
- А як на рахунок баночки пива перед сном? Думаю наші будуть збиратися.
- Та ні, дякую за пропозицію, сьогодні я вдома.
- Ну раптом передумаєш, то пиши. – Толік взяв пакет зі сміттям і, помахавши рукою на прощання, пішов у напрямку смітника.

Ігор ще кілька секунд постояв, потім викинув недопалок до урни, взяв пакети з лавки і пішов до свого будинку. Щоб дістати магнітний ключ від під'їзду, йому довелося перекласти обидва пакети в одну руку, від чого одна з ручок почала рватися. Доки Ігор дійшов до ліфту, одна з ручок майже відірвалася. Знову переклавши два пакета в одну руку

— дістав ключі від квартири. Замок давно потрібно було замінити, адже він заїдав, і щоб відчинити двері, потрібно було зробити цілий квест, повільно рухаючи ключем вліво — вправо, щоб знайти підходяще положення. От тільки згадував Ігор про проблеми із замком лише тоді, коли приходив додому з роботи. Нарешті замок піддався і двері відчинилися. Ігор пройшов у квартиру, та не встиг він зачинити за собою двері, як обидва пакети порвалися і продукти з шумом розсипалися по підлозі.

- Ти що тут влаштував? Мала тільки заснула, а ти вирішив її розбудити? Я цілу годину вкладала!
- Вибач, просто пакет...
- Мені немає коли тебе слухати, я намагаюся зварити суп, щоб хоч поїсти за весь день, доки ти дитину не розбудив.

Ігор провів поглядом дружину на кухню і почав збирати продукти з підлоги. Розставляючи їх по своїм місцям, він спостерігав за своєю дружиною, котра була дуже сконцентрована на процесі приготування супу.

- Як у вас сьогодні день пройшов? — запитав Ігор, сідаючи за стіл.
- А як він міг пройти? — вона повернулася і з докором подивилася Ігорю в очі, - В мене все те ж саме, що і вчора. Вона поїла, потім погралася, потім захотіла поплакати, а потім спати. І все, в мене все як завжди, навіть спати немає коли.

Це ж ти десь ходиш, з людьми спілкуєшся, а я сиджу вдома з твоєю вередливою дочкою.

- Ну я ж на роботі був, а не десь гуляв.
- А давай ти будеш кормити дитину грудьми, а я піду на роботу, буду там пити каву, курити і спілкуватися з людьми?

- Я не можу кормити нашу дочку... - почав Ігор, та його перебили:
- От і не питай, як в мене день пройшов, а краще допоможи хоч чимось.
- Чим тобі допомогти? – Ігор обійняв дружину, - Настя, випий чаю, а я зроблю, що скажеш.
- Можеш зайнятися пранням, бо я нічого не встигаю. - Добре, зараз щось поїм і займусь пранням.

З кімнати донісся тихенький плач дитини.

- От, ну все, ми виспалися! – Настя накрила каструлю з супом кришкою,
- І от так весь день, навіть чаю випити не можу. Я пішла, а ти роби, що хочеш.

Настя вийшла із кімнати. Ігор почекав хвилину і пішов за нею. В кімнаті, він побачив, як його дочка лежить в ліжечку, роздивляючись іграшки, що лежали поруч із нею, а його дружина щось дивилась в телефоні. Не наважившись порушити спокій своїх дівчат, він повернувся на кухню, дістав з морозилки залишки вареників, висипав їх в каструлю, додав води і поставив на плиту. Хотів було присісти, але згадав про обіцянку випрати речі.

Ігор перевдягнувся, зібрав всі брудні речі в кімнаті і закинув їх до пральної машинки. Спробував зайти до дитячої кімнати, та Насті так на нього глянула, що він вирішив не ризикувати. Увімкнувши пральну машинку, знову повернувся на кухню, сів за стіл і, діставши телефон, почав безцільно гортати сторінку новин, читаючи лише заголовки. Не встигло йому це набриднути, як до кухні увійшла Настя з дитиною на руках. Ігор усміхнувся і вже хотів підійти до них, як його зупинила Настя:

- Що ти там на плиті залишив? Вимикай і пішли допоможеш мені зібратися напрогулянку, бо я уже з нею не можу.
- Добре, зараз допоможу. – Ігор підійшов до Насті.
- Ну тоді тримай, - Настя дала йому на руки дитину і вийшла з кухні. Зупинившись задверима, вона прислухалася як Ігор говорить з дитиною і як вони обоє сміються. «Ну звісно, йому весело» - прошепотіла і пішла в дитячу кімнату. Взявши в руки телефон, вона лягла на диван і, відкривши сайт з дитячими речами, почала їх роздивлятися. Замовивши кілька речей, Настя встала, потягнулася і, сховавши телефон в кишеню, повернулася до Ігоря. Він вже закінчував вдягати дитину, застібаючи останні гудзики на комбінезоні. Ігор, усміхаючись, одягнув куртку на себе.
- Ну ми готові. Пішли!
- Добре, що ви вже готові, а от мені ще зібратися потрібно.
- То може ми підемо на двір, а ти нас наздоженеш?
- А почекай мене ти не можеш? – Настя пройшла на кухню,
- Можна я хоч водивип'ю?
- Звісно, ми почекаємо, - Ігор качав каляску, бо дитина починала вередувати.
- А чому ти залишив плиту увімкненою? – запитала, виходячи з кухні, - Вирішив спалити квартиру? Не відповідай, краще подивись за дитиною. Ти розумієш, що я весь день з дитиною, а ти лише три хвилини і вже забуваєш про все на світі?
- Ну вибач, я просто забув.

- Залиш свої вибачення при собі, краще дай мені хоча б хвилину, щоб зібратися. А типіди вимкни плиту, доки каструлю не спалив.

Настя увійшла в кімнату, хлопнувши дверима. Вибравши в шафі з різноманіття речей ті, що подобаються, вона перевдяглася і, роздивившись себе в дзеркало, вийшла до свого чоловіка.

Ігор усміхнувся і поцілував Настю.

- Та пішли швидше, а то малій жарко і вона знову розплачеться, - Настя відкрила двері квартири, швидко пішла до ліфту і натисла кнопку і двері одразу відчинилися, - Ну давай швидше, скільки можна тебе чекати?
- Ідемо! – Ігор вивіз із квартири коляску і почав зачиняти двері, замок в яких знову не хотів працювати, - Секунду, лише двері закрию.

Настя важко видихнула, швидко підійшла до коляски, вхопила її, завезла у ліфт і натисла кнопку першого поверху. Двері майже зачинилися, але Ігор встиг їх впіймати. Він з усмішкою увійшов до ліфту, але вона швидко зникла – побачив як Настя почала роздягати дитину.

- Що ти робиш?
- А ти не бачиш? Їй не зручно, ти її не правильно одягнув, - вона різким рухом розстібає блискавку дитячого комбінезону, в момент, коли двері ліфту розчиняються, дитина починає плакати, - Ну от, прогулянка зіпсована. Розбирайся сам!

Ігор не встиг зрозуміти, що відбувається, як Настя вийшла з ліфту.

- Ну чому ми плачемо? – погладив дитину по животі, - Зараз татко тебе застігне і ми поїдемо гуляти.

Дитина перестала плакати вже тоді, коли Ігор застебнув лише половину комбінезону. Повністю застебнувшись, дитина, як і молодий тато, вже усміхалася. Настя чекала їх біля під'їзду, роздивляючись щось у своєму телефоні.

- Як тобі платтячко? - -показала йому картинку на телефоні,
- Я замовила жовте і рожеве.
- Молодець. – Ігор відповів, дивлячись на те, як його дитина засипає.
- А ти нам купиш кави? А то я сьогодні навіть чаю не пила.
- Звісно, тобі яку каву купити?
- Та не важливо, сам вибереш, - Настя взяла коляску і поїхала по доріжці, дивлячись в телефон, залишивши Ігоря самого. Він кілька секунд дивився на свою щасливу сім'ю, закурив і пішов до кав'ярні.

Настя, як і завжди, гуляла з коляскою, дивлячись в телефоні сайти магазинів дитячого одягу, час від часу показуючи доньці картинки речей, не зважаючи на те, що вона не розуміла що то, а тим паче, що вона взагалі спала. Ігор повернувся доволі швидко, адже Настя встигла замовити лише дві маленькі шапочки. Давши своїй коханій дружині стаканчик з кавою, сам взяв коляску і почав її качати. Настя з легкою усмішкою почала її куштувати.

- Це що? Лате? – усмішка зникла з її обличчя.
- Так, з карамельним сиропом, як ти любиш.
- Ну це краще, ніж нічого, хоча я хотіла капучіно. Все одно, дякую хоч за це.
- Вибач, я ж не знав.
- Ну звісно.
- Давай я піду куплю іншу каву.

- А з цією що робити? – зробила великий ковток, - Переставай просто так витрачати гроші. Краще погуляйте, а я поки сходжу на пошту, там прийшла посилка з речами для малої.
 - Добре, ми поки зробимо коло навколо комплексу.
 - Тільки дай мені грошей, а то ті, що ти залишив вчора, вже закінчилися.
 - Ти ходила в магазин?
 - Ні, я замовляла з доставкою додому підгузки, бо ти ж забув вчора купити. –
- Настя підійшла до свого чоловіка, - Тому мені потрібні гроші на нашу дитину.

Ігор витягнув гаманець і навмання дістав кілька купюр і дав Насті.

- Дякую, я швидко, - поцілувала його в щоку і швидко пішла.

Не дивлячись на Настю, адже його погляд був цілковито прикований до донечки, Ігор продовжив прогулянку. Він забув про весь навколишній світ, котрий йому замінила усмішка, точніше натяк на усмішку дитини, що спить. Забув про те, що він хотів курити, про свою каву у руці, котра вже вистигла, про дружину, котра пішла витрачати кошти, зняті з кредитної карти. Він чекав лише усмішки, що проявлялася крізь сон.

Зі споглядання прекрасного його вирвало привітання:

- Що? – Ігор озирнувся і побачив свою знайому з сусіднього будинку.
- Кажу, привіт! – дівчина усміхнулася, - Ти заснув?
- Та ні, задумався, - відповів з усмішкою, - А ти теж вийшла на прогулянку?

- Я в магазин ходила, - відкрила пакет, - Якраз купила стейки на вечерю.
- Стейки – це смачно, - Ігор знову усміхнувся і поправив шапочку дитині, - Я люблю стейки.
- Це ти мені казав учора. І казав, що вже давно не їв їх.
- Я тобі в такому зізнався? – дістав з кишені пачку сигарет, потім подивився на коляску і сховав, - Я, напевно, вчора дуже багато говорив.
- Та ні, не багато, просто про це я запам'ятала. І ще про те, що ти хотів би, аби тебе запросили на смачні великі стейки і ти б прийшов з пляшкою віскі.
- Щось таке пам'ятаю, - озирнувся навколо і повернув погляд до співбесідниці, Але не думав, що мені хтось запропонує приготувати стейки.
- Чому ж не думав? Я от запрошую тебе на вечерю, як бачиш, стейки вже купила. Тобі залишається лише прийти.
- З віскі?
- Ну це лише якщо захочеш, - вона поклала свою руку на його руку, якою він тримав коляску, та побачивши Настю, котра саме з'явилася біля входу в комплекс з ящиком в руках, забрала свою руку і усміхнулася, - А я буду чекати!
- Дякую за запрошення.
- Тоді не прощаюся, - дівчина зиркнула в коляску до дитини, усміхнулася і швидко пішла до свого будинку.

Ігор стояв нерухомо, на його обличчі з'явилась ледь помітна усмішка, а погляд зупинився на власній руці, що тримала коляску.

- Ти уявляєш? – Настя безцеремонно пхнула ящиком Ігоря в груди і він автоматично його схопив, - Ти навіть не можеш собі цього уявити.

- Що сталося? – запитав він, ставлячи ящик в козину коляски для речей.
- Вони всі неймовірно повільні і неймовірно тупі. Цілу вічність шукали мою посилку, - розмахувала руками від обурення, - Як в цій країні все налагодиться, якщо вони не можуть швидко видати посилку?

Ігор не відповів, лише знизав плечима.

- Ну що? Пішли додому вечеряти?
- Та ще рано, - Настя подивилася на телефон, - Ми гуляємо менше години. Я що, збирала малу так довго, щоб навіть години не погуляти? Нам потрібно гуляти мінімум годину! – Настя показує телефон, - Бачиш, все записано, ти нічого не розумієш.
- Ну вибач, мені просто здалося...
- Що тобі здалося? Хочеш іти далі відпочивати, то іди. Я весь день з дитиною, доки ти на своїй роботі сидиш, а ти навіть годину з нею погуляти не можеш? Що ти взагалі за батько такий?

Суперечку перервав плач, тому Настя вхопила коляску і майже побігла з нею до під'їзду. Ігор повільно пішов слідом.

Дорогою до квартири дитина заспокоїлася, і коли коляска опинилася в квартирі, маля знову міцно спало. Ігор зачинив двері і, знявши куртку, нахилився розв'язувати шнурки своїх кросівок.

- Доки ти не роздягнувся, - зупинила його Настя, тримаючи пакет зі сміттям у руці, - Винеси сміття і купи бананів, бо ти забув.

Нічого не відповівши, він вдягнув куртку, взяв пакет в руку і вийшов з квартири, не зачинивши двері на ключ.

Докуривши сигарету, Ігор загасив недопалок об сміттєвий бак і викинув у нього пакет зі сміттям. Пройшов до найближчої лавки і знову підкурив сигарету. Дістав із кишені телефон і знову почав безцільно гортати стрічку новин. Відірвавши погляд від телефону, він побачив у вікні знайомий силует – це дівчина готувала стейки для нього. Він дивився так довго, що вона його помітила, відчинила вікно і помахала йому рукою. Він усміхнувся, сховав телефон в кишеню, підвівся і, помахавши рукою у відповідь, пішов у напрямку магазину, що виділявся на фоні двору яскравою вивіскою та мигаючими гірляндами. В магазині Ігор зупинився біля полиці з алкоголем і кілька хвилин читав назви напоїв, брав їх з полиці, читав склад на звороті пляшки і ставив їх на місце. Відчувши на собі погляд продавця, Ігор відійшов від алкоголю, взяв зв'язку бананів з іншої полиці і пішов на касу.

В квартирі було тихо, тому Ігор швидко роздягнувся і, поклавши покупки на кухонний стіл, пішов до дитячої кімнати. Маля тихо спало в своєму ліжечку, а дружина знову була поглинута інтернет магазинами, тому він знову повернувся до кухні і, подивившись на свою недоготовану вечерю, а точніше на розмоклі недоварені вареники, накрив каструлю кришкою і відразу відкрив холодильник. Він був заповнений йогуртами, молоком, різноманітними сирками, яблуками, апельсинами, червоною рибою, відвареним м'ясом – всіма необхідними продуктами для молодої матері. Для себе він не знайшов там нічого, окрім пластикової коробочки з залишками плавеного сиру. Взявши шматочок дуже корисного висівкового тостового хліба і залишки сиру, Ігор сів за стіл. Йому зовсім не хотілося вечеряти висівковим хлібом з плавленим сиром, тим паче, що сьогодні він пропустив обід, томі відсунув усе це від себе і знову дістав телефон.

- А ти можеш зробити мені чаю? – запитала Настя, стоячи в дверях з телефоном в руках.
- Звісно, - Ігор відклав телефон і почав готувати чай.
- А я доки почитаю про прививки. Уявляєш, у всіх чатах по різному до цього ставляться. Треба все перечитати, щоб розібратися, а то вірити лікарям на слово не хочеться, а от матері точно знають. Але так багато читати, а часу майже немає.

На кухні стояла майже повна тиша: Ігор дивився як гріється чайник, а Настя читала чати в телефоні.

- Ось твій чай. – Ігор простягнув чашку ще гарячого напою.
- Добре, дякую! – відповіла Настя, не відриваючи погляду від телефону.

Ігор нічого не відповів, просто тримав в руках чашку і дивився на свою дружину. Почувся тихий плач дитини.

- Ну от знову вона прокинулася. Навіть часу не можу випити за цілий день, Настя взяла з рук чоловіка чашку, скуштувала чай і, підійшовши до раковини, вилила його і поставила чашку, - Все одно дякую, що хоч раз спробував допомогти.
- Я радий, що допоміг, - промовив Ігор, але Настя вже вийшла з кухні.

Ігор знову сів за стіл, дістав телефон і в цей момент прийшло повідомлення: «Який ти гарнір до стейків хочеш? /Взяла номер у Толіка/ Сусідка/». Ігор усміхнувся, подивився на годинник, підвівся. Ще раз перечитав повідомлення і написав у відповідь: «Привіт!». Почув, що у дитячій кімнаті щось відбувається і, сховавши телефон, відразу пішов туди. Настя заснула, телефон випав з руки на підлогу. Донечка, побачивши батька, усміхнулася і в момент, вперше в житті, з легкістю перевернулася зі спини на живіт. Ігоря це так вразило, що він

посміхнувся так широко, як посміхався в дитинстві, коли дарували неочікуваний подарунок. Він підійшов до ліжка, поцілував Настю у скроню і, взявши дитину на руки, посміхаючись, вийшов до кухні.

- Яка ти в мене молодець! – поцілував дочку в щоку, - Давай відпишемося тьоті і підемо гратися у літачок.

Дістав телефон і написав: «Дякую за запрошення, але в нас з найгарнішою дівчинкою у світі – літачок!» Відправивши повідомлення, він знову зайшов до дитячої і побачив, що його дружина прокинулася і вже сиділа з телефоном у руках. На обличчі знову з'явилася легка усмішка. Знову дістав телефон і написав: «Можливо іншим разом».